

— Не, г-нѣ Николаевъ — не е съвсѣмъ тѣй! Азъ имамъ данни на рѣка и ако не се съгласите, азъ ще обърна и другия листъ. «Око за око, зѣбъ за зѣбъ» е казалъ Мойсей. И азъ забравямъ тая пословица.

Онова, що чу Николаевъ, го окуражаваше и не искаше да се покаже тѣй страхливъ прѣдъ тоя прѣдприемачъ.

Той си даде видъ на невинно обвиненъ човѣкъ и съ досада завърши:

— Азъ съмъ длъженъ да ви заявя, че нищо не зависи отъ мене и че нищо общо нѣмамъ съ тая жена.

— Тогава не ме обвинявайте послѣ. Все пакъ до довечера си помислете. Не ми ли съобщите до 6 часа рѣшението си — утрѣ азъ ще бѣда на мѣстото си.

Слѣдъ тѣзи думи Пашанко излѣзе, като тръшна вратата слѣдъ себе си.

Николаевъ надникна изъ прозореца да се увѣри да ли си е излѣзълъ неканениятъ гостъ и седна на канапето.

Тая срѣща го сломи съвсѣмъ. Той се боеше отъ Пашанка, защото го знаеше като човѣкъ, който не избираше срѣдствата. А страхуваше се и отъ това, че прѣзъ лѣтото мнозина бѣха видѣли Ана и него наедно. И ако сега само се заговори, всѣки ще повѣрва на онова, що се говори.

И когато дълго мисли върху това какво да се прави, той намѣри, че на разумно е да се срѣщне съ нея, и да я моли тя да излѣзе съ отворено писмо. А щомъ тя самичка обясни, че причината, за гдѣто е напустнала мъжа си, е самата тя — отговорността пада отъ него. По този начинъ мѣлвата ще бѣде потулена.

Тая мисълъ пооблекчи брѣмето, що тежеше на плѣщитѣ му. Тя се явяваше и като противовѣсъ на онова, що би сторилъ Пашанко. И той замисли какъ да устрои срѣщата.

Вмисленъ, той кръстоса нѣколко пѣти изъ стаята и застана до прозореца.

По улицата минаваха много хора, но като че не виждаше никого. Ала по едно врѣме погледътъ му се спрѣ далечъ въ началото на улицата: припозна му се нѣщо. Тогава чакъ той се вгледна и позна Ана.

Щомъ я съгледа, той рѣши да я издебне между ходящитѣ и да устрои срѣщата.

Съобразилъ, той наложи шапка и бърже излѣзе